

Arrest

nr. 273 035 van 20 mei 2022
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Venezolaanse en Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 27 januari 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 december 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 maart 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA *loco* advocaat A. LOOBUYCK en van attaché L. VANDERVOORT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U hebt de Venezolaanse en de Colombiaanse nationaliteit en werd op 26 april 2000 geboren in San Antonio in de staat Tachira in Venezuela. Uw ouders zijn Colombianen die in de jaren 70-80 naar Venezuela vluchtten en zich daar vestigden. U woonde uw hele leven bij uw ouders in Ureña in de staat Tachira dichtbij de Colombiaanse grens. U hebt één halfbroer langs moederszijde, (...) die op 17 oktober 2019 in België een verzoek om internationale bescherming indiende. Hij deed echter afstand van zijn verzoek en zou momenteel in Colombia of elders verblijven, u bent niet zeker. Uw broer werd door uw grootmoeder grootgebracht en jullie hebben geen hechte band. De regio waar u woonde in

Venezuela wordt geteisterd door guerilleros en paramilitairen die er vacuna komen opeisen. Ook uw ouders betalen tot op heden deze bedragen om hun veiligheid te garanderen.

In 2015 gaf Nicolas Maduro de opdracht aan de guardia nacional om alle Colombianen uit de grenszone te deporteren naar Colombia. Uw ouders vreesden gedeporteerd te worden. Omdat u de enige van het gezin was die de Venezolaanse nationaliteit had en in Venezuela geboren was woonde u gedurende een tijd alleen in uw ouderlijk huis terwijl uw ouders bij vrienden gingen verblijven. Het was een periode van angst maar uiteindelijk werd er een tegenarrest uitgevorderd tegen het bevel van Maduro waardoor uw ouders en andere Colombianen naar hun huizen konden terugkeren.

In 2016 begon u zich in te zetten als activist en fotografe voor de partij Voluntad Popular in uw regio. U nam deel aan protesten en manifestaties en engageerde zich voor de partij. U haalt aan zich ook verbonden te voelen met de partij omdat ze opkomt voor de rechten van de LGBTQ-gemeenschap en u zelf ook biseksueel bent. U hield uw geaardheid niet verborgen en beleefde die openlijk door bepaalde accessoires of kledingstukken te dragen waardoor u in het openbaar soms commentaar kreeg. U werd éénmalig gevolgd door een man in de auto die aan het masturberen was, maar u bent niet zeker dat het te maken had met uw geaardheid. Verder hebt u in Venezuela geen concrete problemen ondervonden omwille van uw geaardheid.

Ten gevolge van uw politiek activisme ontving u sinds 2016 zo'n vijftal keer een dreigbriefje bij u thuis. Daarop stond uw naam en werd er geëist dat u zou stoppen met foto's nemen voor de partij of het zou uw dood worden. De laatste keer dat u een briefje ontving was begin 2019 toen u nog steeds actief was als activist.

In 2017 ging u studeren aan de universiteit in San Cristobal in de staat Tachira. U nam er deel aan studentenprotesten die door de overheid vaak hardhandig onderdrukt werden. Na de arrestatie van verschillende medestudenten bleef u samen met andere studenten het hele daaropvolgende jaar manifesteren voor hun vrijlating. De situatie was echter uitzichtloos en u voelde zich onveilig waardoor u besloot uw studies stop te zetten en naar uw ouderlijk huis terug te keren.

In 2018 begon u te werken als journaliste voor de krant Sin Frontera. Wegens geldgebrek moest het blad opdoeken begin 2019. U werkte voor het blad gedurende het hele bestaan ervan en schreef kritische artikels over de gang van zaken in uw gemeente waardoor u problemen kreeg. Toen u een artikel had geschreven waarin u zich kritisch opstelde ten opzichte van het gemeentebestuur kreeg u vier keer in dezelfde week dreigtelefoontjes. Daarnaast werd u nog een keer of twee telefonisch bedreigd. Nadat de krant was opgedoekt werd u niet langer bedreigd.

In 2019 ging u nog steeds protesteren. U nam deel aan de grote mars van Juan Guaido in januari van dat jaar. In februari nam u deel aan een protest ten gevolge van de vernietiging van hulpgoederen die via de staat Tachira het land moesten binnen komen. Tijdens deze protesten werden de deelnemers, waaronder uzelf, aangevallen met traangas en beschoten met kleine metalen kogels. Na deze protestmars had u nog meer het gevoel dat u telkens opnieuw uw leven riskeerde en dat terwijl de situatie niet veranderde. U verloor uw levenslust en werd depressief. Al de bovenstaande problemen leidden ertoe dat u besloot Venezuela te verlaten.

Toen u nog in Venezuela was kreeg u al psychologische behandeling voor uw depressie. Sinds u in België bent werd uw behandeling verder gezet en krijgt u ook medicatie. Samen met uw psychiater onderzoekt u of u misschien, net zoals uw moeder, een bipolaire stoornis heeft.

Op 12 september 2019 verliet u Venezuela en reisde u via Cúcuta naar Bogotá waar u uw Colombiaans paspoort aanvraag met het oog op uw reis naar Europa. U nam het vliegtuig van Colombia naar Frankrijk en van Frankrijk naar België waar u op 19 september 2019 bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming indiende.

Naast uw persoonlijke problemen vermeldt u nog de dood van uw klasgenoot Luigi Ovalles, die eveneens foto's maakte voor de oppositie in San Cristobal. Hij zou neergeschoten zijn tijdens een protestmars. Ook uw vriendin (...), activiste van Voluntad Popular, werd slachtoffer van een moordpoging toen ze probeerde te vluchten van Venezuela naar Colombia. Haar partner zou hierbij om het leven zijn gekomen. Deze feiten vergroten uw angst dat er u zelf ook iets zou overkomen.

Voorts beschikt u over de Colombiaanse nationaliteit maar zegt u er nooit te kunnen gaan wonen door de xenofobie en de verhalen die u van uw ouders hoorde over hun vlucht uit Colombia vele jaren geleden. Daarnaast hebt u het gevoel dat u er ook problemen zou hebben omwille van uw geaardheid.

Indien u zou moeten terugkeren naar Venezuela vreest u dat u zal worden aangehouden, dat u ontvoerd of verkracht zal worden of dat men u zal vermoorden. Bovendien krijgt u in België behandeling van een psychiater en probeert u psychologisch herstel te bekomen wat u vreest dat in het gedrang zal komen indien u zou moeten terugkeren naar Venezuela.

Ter staving van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw internationaal Colombiaans paspoort, uw nationale Venezolaanse identiteitskaart, bewijs van uw activisme bij Voluntad Popular, uw bibliotheekkaart, het visitekaartje van uw vader, uw studentenkaart, landeninfo en persberichten over Venezuela (20 p.), een psychologisch rapport van België, een psychologisch rapport van Venezuela, uw badge van Sin Frontera, artikels die u schreef voor Sin Frontera, foto's van uw politiek activisme (18) en een rapport over de mensenrechten in Venezuela. Daarnaast dient u ook een USB-stick in waar de artikels en foto's op te vinden zijn. Verder staan er ook twee video's op de USB-stick over de LGBTQ-gemeenschap in Venezuela. Daarnaast ontving het CGVS via uw advocaat nog enkele opmerkingen aangaande de notities van uw persoonlijk onderhoud en een foto waarop u te zien zou zijn met uw toenmalige vriendin.

B. Motivering

Na analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat er onvoldoende concrete elementen voorhanden zijn waaruit een bijzondere procedurele nood in uw hoofde kan worden afgeleid die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigt.

Vooreerst stelde u bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat er geen elementen of omstandigheden waren die uw deelname aan de procedure tot internationale bescherming kunnen bemoeilijken (vragenlijst "bijzondere procedurele noden" DVZ, 28 november 2019, beoordeling bijzondere procedurele noden, 28 november 2019).

Tijdens uw persoonlijk onderhoud legt u een psychologisch attest neer van in Venezuela en een psychologisch attest van in België. Hoewel de attesten melding maken van een angststoornis met repetitieve depressieve episodes, blijkt er echter niet uit dat dit een normale deelname aan de procedure zou verhinderen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van uw verklaringen, van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst en van alle elementen uit uw dossier, blijkt dat de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet u niet kan worden toegekend.

Het CGVS wijst er op dat dat internationale bescherming in wezen een surrogaatbescherming is waarop slechts beroep kan worden gedaan bij afwezigheid van nationale bescherming. Volgens de internationale verdragen waaraan België gebonden is en meer specifiek het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, gewijzigd door het Protocol van New York op 31 januari 1967, geldt als vluchteling elk persoon die uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, bevindt, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil invoeren (...). Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term 'het land waarvan hij de nationaliteit bezit' elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept. Dit laatste geldt ook bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Onder "land van herkomst" in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet dient immers het land of de landen van nationaliteit worden verstaan (cf. artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU van 13

december 2011). Kortom, in geval van dubbele nationaliteit gelden de landen van beide nationaliteiten als land van herkomst.

In het licht van voorgaande bent u er in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming in België toe gehouden om aan te tonen dat u beide landen, dus zowel Venezuela als Colombia, een vrees voor vervolging hebt of een reëel risico op ernstige schade loopt.

U verliet in september 2019 Venezuela en reisde via Cúcuta door naar Bogotá waar u uw internationaal Colombiaans paspoort ging halen. Nadat u het paspoort in handen had vloog u vanuit Colombia naar Europa. U heeft echter niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Colombia, noch dat u in geval van een terugkeer naar Colombia een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en dit om onderstaande redenen.

Gevraagd naar uw vrees ten opzichte van Colombia haalt u de xenofobie tegenover Venezolanen aan. U verwijst hiervoor echter enkel naar de algemene situatie en stelt dat er veel artikels bestaan waarin staat dat de Colombiaanse bevolking wil dat de Venezolanen vertrekken. Daarnaast verklaart u dat er al veel Venezolanen door Colombianen vermoord zouden zijn (CGVS, p. 18). Het volstaat echter niet om te verwijzen naar de algemene situatie om in uw hoofde, als persoon met zowel de Colombiaanse als de Venezolaanse nationaliteit, een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Hieruit kan dan ook geen persoonlijke vrees voor vervolging worden afgeleid.

Wat betreft de verwijzing naar uw ouders, die beide Colombiaans zijn en in de jaren 70-80 van vorige eeuw het land ontvluchtten en zich in Venezuela vestigden, wordt vastgesteld dat het in hun geval ging om een vlucht in een bepaalde periode vanuit een bepaalde regio en dat hun situatie aldus geen betrekking heeft op uw huidige persoonlijke situatie (CGVS, p. 6). Het louter feit dat uw ouders vele jaren voordien als vluchteling Colombia verlieten zegt immers niets over de actuele toestand aldaar.

Tot slot haalt u nog aan dat Colombia, net zoals Venezuela een homofob land zou zijn en dat mensen met een andere seksuele oriëntatie er niet aanvaard worden (CGVS, p. 18). Het CGVS benadrukt dat het loutere feit te behoren tot de LGBT-gemeenschap in Colombia op zich niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

Uit de **COI Focus Colombia: seksuele minderheden en transgenders** van 19 oktober 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_seksuele_minderheden_en_transgenders_20201019.pdf, blijkt weliswaar dat er in de Colombiaanse maatschappij sprake is van discriminatie en geweldplegingen ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders, alsook dat ook de autoriteiten zich hier schuldig aan kunnen maken.

Echter, uit dezelfde informatie blijkt eveneens dat wat betreft het juridisch kader Colombia bij de meest progressieve landen in Latijns-Amerika hoort. Zo zijn relaties tussen mensen van hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Bovendien wordt nergens in de door Cedoca geraadpleegde bronnen melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politionele vervolging van LGBT omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Leden van de LGBT-gemeenschap hebben de mogelijkheid te studeren en een professionele loopbaan uit te bouwen. Zij nemen deel aan het sociale-, ontspannings-, publieke en politieke leven. Meerdere Colombiaanse steden kennen bruisende LGBT-gemeenschappen, alsook zijn doorheen het land verscheidene ngo's actief die op een positieve manier bijdragen aan het publieke debat en wegen op de nationale regelgeving, de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van LGBT-gemeenschap in Colombia. In grotere steden kunnen parades als de Gay Pride en demonstraties of andere feesten van de LGBT-gemeenschap zonder problemen plaatsvinden.

Wie zich bedreigd voelt door gendergerelateerd geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen een paradox naar voor komt daar de beschermingsmechanismen niet altijd voldoende werken

om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context.

Op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, kan bijgevolg niet a priori worden aangenomen dat ieder lid van de LGBT-gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden van vervolging. Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw persoonlijk onderhoud bij het CGVS te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uwen hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat aangezien u slechts in algemene termen verwijst naar het homofobe karakter van Colombia, zoals dat volgens u voor alle Latijns-Amerikaanse landen geldt, zonder in concreto een vrees voor vervolging in uwen hoofde aan te tonen (CGVS, p. 18).

Uit uw verklaringen blijkt dat u zelfstandig via Cúcuta naar Bogotá reisde en dat u zich daar vrijwillig tot de autoriteiten heeft gericht om uw internationaal paspoort te verkrijgen (CGVS, p. 5). Verder hebt u geen enkele poging ondernomen om zich in Colombia te vestigen. Er kan dan ook niet geconcludeerd worden dat u in Colombia het slachtoffer zal worden van vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin bestaan er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat u in Colombia een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitik die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 2 augustus 2021, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het **platteland** in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (-massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Wat betreft uw vrees ten opzichte van Venezuela verklaart u dat u problemen had om verschillende redenen.

Betreffende uw politiek engagement wordt het volgende opgemerkt. Het CGVS ontkent of betwist geenszins dat er heden in Venezuela sprake is van intimidatie en repressie van opposanten en criticasters van de Venezolaanse regering. Uit de beschikbare landeninformatie (OCHCR, **Human rights violations in the Bolivarian Republic of Venezuela, a downward spiral with no end in sight** van juni 2018, beschikbaar op https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/VenezuelaReport2018_EN.pdf of op <https://reliefweb.int>; de **COI Focus Venezuela: Situation Sécuritaire van 4 april 2019**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situation_securitaire_20190404.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl>; de **COI Focus Venezuela: Veiligheidssituatie (addendum) van 1 juli 2019**, beschikbaar op [https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701](https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_veiligheidssituatie_addendum_20190701.pdf)

[1.pdf](#) of op <https://www.cgvs.be/nl/>; OHCHR : **Human rights in the Bolivarian Republic of Venezuela**, van juli 2019, beschikbaar op https://www.ohchr.org/EN/HRBodies/HRC/RegularSessions/Session41/Documents/A_HRC_41_18.docx of op <https://www.ochcr.org> , **Algemeen Ambtsbericht Venezuela 2020 van juni 2020** beschikbaar op https://www.rijksoverheid.nl/binaries/rijksoverheid/documenten/ambtsberichten/2020/06/11/_algemeen-ambtsbericht-venezuela-juni-2020/Algemeen+Ambtsbericht+Venezuela+%28juni+2020%29.pdf , p. 37-40 en p. 59-60) en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf blijkt evenwel dat de Venezolaanse autoriteiten hoofdzakelijk personen viseren wiens politiek activisme verder reikt dan het louter lid zijn van een oppositiepartij, zoals daar zijn personen die een hoge functie bekleden binnen een oppositiepartij; verkozen vertegenwoordigers van oppositiepartijen; personen die in staat zijn om mensen te organiseren en te mobiliseren of die een centrale rol spelen bij de organisatie van activiteiten gericht tegen het regime; studentenleiders; professoren die openlijk uiting geven aan hun ongenoegen of deelnemen aan vreedzame protesten op het terrein van de universiteit; verdedigers van mensenrechten; personen werkzaam voor de media die betrokken zijn bij berichtgeving over demonstraties of die onderzoek doen naar corruptie detentieomstandigheden, de gezondheidszorg of voedselvoorziening; en leden van gewapende groeperingen waarvan vermoed wordt dat ze de oppositie steunen etc.

Verder blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat er sinds 2014 op regelmatige basis massademonstraties plaatsvinden gericht tegen het regime, die afgewisseld worden met spontane betogingen waarbij hoofdzakelijk geprotesteerd wordt tegen de daling van levensstandaard. Wanneer dergelijke massademonstraties plaatsvinden, tracht de Venezolaanse regering deze hardhandig de kop in te drukken. Dit was ook het geval eind januari 2019. In nagenoeg iedere provincie vonden er toen tijdens en kort na de anti-regeringsbetogingen arbitraire arrestaties plaats en was er sprake van een disproportioneel gebruik van geweld. De overheid viseerde voorts jonge mannen afkomstig uit de armere buurten en wier deelname aan de protestbetogingen zichtbaar was of wiens kritiek op de overheid viraal gegaan is op social media. Na de poging tot staatsgreep van 30 april 2019 nam de repressie van politieke tegenstanders van het Maduro-regime opnieuw toe. Echter, nergens uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat er in Venezuela sprake is van een systematische vervolging omwille van politieke redenen in die zin dat het louter lidmaatschap van of sympathie voor een oppositiepartij ipso facto leidt tot problemen met de Venezolaanse autoriteiten. Daarom kan het loutere feit dat een verzoeker in mindere of meerdere mate politiek actief zou zijn geweest in Venezuela op zich niet volstaan om erkend te worden als vluchteling. Een individuele beoordeling van de vraag naar internationale bescherming blijft derhalve noodzakelijk.

Volgens uw verklaringen kreeg u als gevolg van uw politiek activisme voor de partij Voluntad Popular problemen met de Venezolaanse overheid (CGVS, p. 11). Hoewel het CGVS kan aannemen dat u Voluntad Popular steunde en uw, weliswaar beperkt, politiek activisme niet in twijfel trekt bent u er niet in geslaagd te overtuigen dat u omwille daarvan een doelwit van de Venezolaanse overheid was geworden.

Ten eerste wordt opgemerkt dat de incidenten die u meemaakte tijdens de protestmarsen aan dewelke u doorheen de jaren deelnam onvoldoende zwaarwichtig zijn om beschouwd te worden als ernstig in de zin van subsidiaire bescherming volgens artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet. Zo verklaart u dat er traangasbommen werden gegooid en dat u beschoten werd met metalen bolletjes (CGVS, p. 11-13). Zonder afbreuk te doen aan de impact die dergelijke feiten op u hebben gehad, gaat het hierbij, zoals hierboven reeds vermeld, om het algemeen hardhandig optreden van de overheid tijdens protesten van de oppositie. Hoewel verwerpelijk, raakte u hierbij zelf niet gewond. Bovendien is er geen reden om aan te nemen dat u hierbij persoonlijk gevisieerd werd. Hieruit kan dan ook geen nood aan bescherming in uwen hoofde worden afgeleid.

Wat betreft de dreigbriefjes die u zou ontvangen hebben tussen 2016 en 2019 wordt opgemerkt dat er aan uw verklaringen hieromtrent geen geloof kan worden gehecht. U verklaart immers voor de eerste keer een briefje te hebben gekregen in 2016. Op het briefje stond uw naam en dat u een militair doelwit was, zou u niet stoppen met foto's nemen voor de partij Voluntad Popular zou dat uw dood worden. Niettemin was u van 2016 tot 2019 actief als fotograaf en activist van de partij (CGVS, p. 15). Het is dan ook niet aannemelijk dat u in dergelijke mate een doelwit was, zonder dat er verder tegen u iets ondernomen werd. Mochten zij u immers van belang achten, dan mag men toch verwachten dat ze al

lang tot actie zouden zijn over gegaan. Het is dan ook evenmin aannemelijk dat u in de toekomst omwille hiervan persoonlijk door de Venezolaanse overheid gevisieerd zult worden.

Ook toen u in 2017 ging studeren aan de Universiteit in San Cristobal bleef u in dezelfde mate politiek actief door deel te nemen aan studentenprotesten. In 2018, toen de situatie uitzichtloos bleef en u zich niet langer veilig voelde, besloot u terug naar huis te keren. Uit deze specifieke situatie kan evenmin een nood aan internationale bescherming worden afgeleid aangezien u hier persoonlijk geen verdere problemen door ondervond (CGVS, p. 12). Het feit dat u het gevoel had dat jullie acties niets uithaalden is frustrerend, maar niet dermate ingrijpend dat de situatie voor u in uw land van herkomst onhoudbaar was geworden.

Ook uw deelname aan de grote mars van Juan Guaido in 2019 en aan de protesten in Tachira na de vernietiging van hulpgoederen bevestigen uw politiek activisme maar kunnen niet aantonen dat u persoonlijk door de autoriteiten gevisieerd werd. Het geweld waarover u spreekt betreft ook hier het algemeen en willekeurig gewelddadig optreden van de overheid tegenover de deelnemers aan de marsen van de oppositie (CGVS, p. 13). Zonder afbreuk te doen aan de emotionele last die u droeg door de opeenvolging van teleurstellingen en het gevoel dat het allemaal niets uitmaakte, kan hieruit aldus geen nood aan bescherming worden afgeleid.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat u er niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u voor uw komst naar België vervolgd bent geweest door de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat uw politiek activisme voor Voluntad Popular niet zichtbaar en/of bekend was voor de Venezolaanse autoriteiten.

Wat betreft het risico op vervolging omwille van uw individuele politieke activiteiten en profiel wordt opgemerkt dat u in Venezuela slechts in beperkte mate politiek actief was. U verklaarde sinds 2016 deel te nemen aan evenementen van de partij Voluntad Popular door deel te nemen aan bijeenkomsten en marsen en foto's te nemen voor de partij (CGVS, p. 8-9). U dient foto's in om uw verklaringen te onderbouwen. Deze ondersteunen uw politiek engagement maar kunnen niet bewijzen dat u omwille hiervan vervolgd zal worden. Ook de brief van Victor David Mejia Parra, gemeentelijk coördinator van Voluntad Popular van de staat Tachira, bevestigt uw politiek activisme. Er kan echter niet uit blijken dat u een om een bepaalde persoonlijke reden, anders dan andere aanhangers van de partij, een doelwit was voor de Venezolaanse overheid. Deze brief kan aldus aan de inhoud van uw beslissing niets veranderen.

Uit uw verklaringen blijkt verder ook dat uw familie, behoudens dat er stenen naar uw huis zouden worden gegooid en in de lucht zou worden geschoten, geen problemen meer ondervonden heeft sinds uw vertrek uit Venezuela (CGVS, p. 18). Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar uw land problemen zal ondervinden omwille van uw activisme voor Voluntad Popular. Dat er stenen zouden worden gegooid of in de lucht zou worden geschoten is verwerpelijk, maar aangezien uw familie hierdoor geen verdere problemen ondervindt is het niet aannemelijk dat zij omwille van een bepaalde reden een specifiek doelwit zijn (CGVS, p. 18).

Wat betreft het incident waarbij uw klasgenoot (...) om het leven kwam en het incident waarbij uw vriendin (...) betrokken was wordt het volgende opgemerkt. Zonder afbreuk te doen aan de ernst van dergelijke feiten en de psychologische impact die deze feiten kunnen hebben op u als individu gaat het hier, hoe verwerpelijk ook, om feiten waarbij u niet persoonlijk betrokken was. Evenmin beschikt het CGVS over informatie waaruit zou blijken dat iedereen die foto's trekt voor een oppositiepartij in het bijzonder door de autoriteiten gevisieerd wordt. Uit deze situatie kan dan ook geen nood aan bescherming in uw hoofd worden afgeleid.

Na uw terugkeer van de universiteit begon u te werken voor het weekblad Sin Frontera. Ter staving van uw werk legt u uw werkbadge neer en enkele artikels die u schreef. Er wordt dan ook niet getwijfeld aan het feit dat u werkzaam was als journaliste voor het blad. Zo schreef u artikels over uw gemeente waarin u onder andere de afvalverwerking door het gemeentebestuur van Ureña bekritiseerde. Ten gevolge van die artikels kreeg u dreigtelefoontjes waarin u werd gevraagd wie u de opdracht gaf voor dergelijke artikels en of u vermoord wilde worden (CGVS, p. 12, p. 16). Nadat u stopte met werken bij het weekblad stopten deze bedreigingen echter en werd u niet langer lastig gevallen. Buiten de telefoontjes die u ontving had u verder geen problemen door uw werk bij Sin Frontera. Gezien de telefoontjes stopten toen de krant failliet ging begin 2019 en u daarna nog meer dan een half jaar in uw woning bent

blijven wonen, moet worden geconcludeerd dat er goede redenen zijn om aan te nemen dat er op heden geen gegronde vrees voor vervolging in dit verband bestaat.

Voorts haalt u aan dat uw familie in 2015 problemen had doordat Maduro opdroeg tot uithuiszettingen van Colombianen in de grenszones. Deze problemen zijn verwerpelijk, maar niet meer actueel. U verklaart immers zelf dat er hetzelfde jaar een tegenarrest werd uitgevorderd waardoor de overheid stopte met het deporteren van Colombianen (CGVS, p. 11). Hieruit kan aldus geen actuele vrees voor vervolging worden afgeleid.

Wat betreft het feit dat uw ouders tot op heden vacuna betalen aan de guerrilleros en de paramilitairen, wordt opgemerkt dat dit zich beperkt tot afpersing. Afpersing is, hoewel verwerpelijk, een feit van gemeenrecht en houdt bijgevolg geen verband met de criteria van de Conventie van Genève. Dergelijke laakbare praktijken kaderen in de algemene situatie in Venezuela en zijn op zich onvoldoende zwaarwichtig om een nood aan internationale bescherming aan te tonen. Het feit dat uw ouders afpersingsgeld betalen volstaat aldus niet om in uw hoofde een gegronde vrees, dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen.

Vervolgens haalt u aan dat u biseksueel bent en dat u daar in uw land van herkomst openlijk voor uitkwam door bijvoorbeeld accessoires te dragen van de LGBTQ-gemeenschap. U zou daardoor éénmalig zijn uitgescholden voor 'manwif' door een voorbijrijdende taxichauffeur (CGVS, p. 13). Voorts zou u éénmalig gevolgd zijn door een masturberende man in een auto. U weet echter niet zeker of het was omdat u tot de LGBTQ-gemeenschap hoorde of niet. Hoe dan ook kan er slechts worden geconcludeerd dat deze feiten, hoe verwerpelijk ook, onvoldoende ernstig zijn om als een daad van vervolging in Vluchtelingenrechtelijke zin te worden erkend. Het gaat hier noch over een schending van de meest fundamentele, niet-opschortbare, mensenrechten noch over een feit dat er, op zich of in samenhang met andere omstandigheden gelieerd aan de vluchtelingenconventie, toe leidde dat u in een onmenselijke situatie zou terechtkomen die daaraan gelijkgesteld kan worden.

Uit uw verklaringen blijkt dan ook dat uw geaardheid geen directe problemen heeft veroorzaakt in uw land van herkomst. Het louter feit dat u biseksueel bent volstaat op zich niet om een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Op de USB-stick die u indient staan nog twee video's over de LGBTQ-gemeenschap in Venezuela. De eerste betreft een korte video waarin Maduro te zien is die woorden gebruikt die beledigend zijn voor de gemeenschap. Hoewel verwerpelijk, gaat het hier over een videofragment van een toespraak van Maduro na de mislukte staatsgreep in Venezuela in 2002. Deze beelden zijn aldus niet meer actueel en hebben bovendien geen betrekking op uw persoonlijke situatie. De tweede video betreft een man uit Spanje die verklaart dat zijn partner, een Venezolaanse seropositieve man die internationale bescherming vroeg in Spanje, gedeporteerd zal worden. Hij vreest dat zijn partner in Venezuela zal sterven omdat hij er geen medicatie zal kunnen krijgen. Deze video heeft evenmin betrekking op uw persoonlijke situatie en heeft aldus geen invloed op uw beslissing. Uit niets blijkt immers dat u zelf seropositief zou zijn of dat u in Venezuela geen toegang zou hebben tot levensreddende medicijnen die u moet nemen. Ter staving van uw geaardheid legt u ook nog een foto neer waarop u te zien zou zijn met uw vriendin van dat moment. Aangezien uw gezicht niet zichtbaar is valt er uit deze foto niets af te leiden.

Wat betreft uw psychologische toestand wordt opgemerkt dat u in Venezuela sinds 2013 psychologische ondersteuning kreeg. Er is dan ook geen reden om aan te nemen dat u bij een eventuele terugkeer niet opnieuw beroep zou kunnen doen op een gepaste medische behandeling voor uw psychologische moeilijkheden. Hieruit kan aldus evenmin een nood aan bescherming worden afgeleid.

Wat betreft het herroepingsreferendum dat u ondertekende toen u al in België verbleef wordt opgemerkt dat het niet aannemelijk is dat u omwille hiervan in het vizier van de Venezolaanse overheid komt. Uit de COI Focus Venezuela terugkeer van Venezolanen met politieke activiteiten in België van 8 november 2019 (zie administratief dossier) blijkt dat de Venezolaanse autoriteiten hun eigen burgers onderwerpen aan surveillance binnen en buiten Venezuela. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt echter dat een eventuele surveillance in het buitenland afhankelijk is van het profiel van de betrokken persoon en dat enkel zij die omwille van hun activiteiten of profiel een politieke bedreiging vormen voor het regime het risico lopen in het buitenland gemonitord te worden door de Venezolaanse autoriteiten. Bovendien blijken er bij een terugkeer via de luchthaven geen specifieke procedures te zijn om opposanten of dissidenten te identificeren. Er zijn slechts enkele gevallen gekend van personen die problemen hebben gekend bij terugkeer naar Venezuela. Deze betreffen echter hoofdzakelijk personen die geen onbekenden waren voor het regime maar vooraanstaande personen met een zekere zichtbaarheid en

activisme zoals parlementairen, mensenrechtenactivisten, sociale activisten, advocaten, academici... Het CGVS vond voor de rapporteringsperiode van 5 jaar slechts één enkele melding van een voor het regime onbekend persoon die problemen kende bij aankomst in Venezuela. Deze ene individuele melding is niet van dien aard dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat het loutere feit dat onbekenden voor het Venezolaanse regime activiteiten gericht tegen dit regime ontwikkelen in België en/of het bekritisieren van de huidige politieke en humanitaire situatie in Venezuela ipso facto met zich meebrengt dat de Venezolaanse autoriteiten hiervan op de hoogte zijn, noch dat deze tot problemen zouden leiden met de Venezolaanse autoriteiten. Daar u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van het Venezolaanse regime stond, kan er redelijkerwijze van uitgegaan worden dat ook uw activiteit(en) in België niet zichtbaar en/of bekend zijn voor de Venezolaanse autoriteiten. Er zijn dan ook geen indicaties aanwezig dat u bij terugkeer naar Venezuela problemen zal ondervinden omwille van deze activiteiten.

Uit bovenstaande kan worden besloten dat u niet aannemelijk heeft kunnen maken dat er zwaarwegende redenen bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie moet koesteren of een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **COI Focus Venezuela: Situatieschets van 28 april 2021**, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_venezuela_situatieschets_20210428.pdf of op <https://www.cgvs.be/nl/landeninfo/situatieschets-0> en **EASO: Venezuela Country Focus van augustus 2020**, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2020_08_EASO_COI_Report_Venezuela.pdf) blijkt dat Venezuela een diepe politieke, economische en sociale crisis kent. Het geweld is er wijdverspreid en wordt er gepleegd door het Venezolaanse leger, de politie, de inlichtingendiensten, de colectivos chavistas, de megabandas, enz., die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet maar houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals moorden, ontvoeringen, afpersing, drugshandel en illegale ontginning van mijnen komt veelvuldig voor in Venezuela. Het merendeel van deze misdaden wordt gepleegd door individuele misdadigers of kleine lokale bendes. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Venezuela is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Uit de geconsulteerde bronnen blijkt dat dit geweldspatroon sterker aanwezig is in bepaalde delen van het land. De deelstaten Sucre, Aragua, Miranda en het hoofdstedelijk district, de grensstaten met Colombia (Zulia, Tachira en Apure) evenals de deelstaten in Zuid-Venezuela (Amazonas en Bolivar) vertonen een hogere prevalentie van crimineel en politieel geweld. Dit geweld kadert echter niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In Zulia, Tachira en Apure evenals in de Zuid-Venezolaanse staten Amazonas en Bolivar, is er naast crimineel en politieel geweld ook een grotere aanwezigheid van gewapende groeperingen waar te nemen, hetgeen een invloed heeft op het dagelijks leven van de burgerbevolking. Ook komt het geregeld tot confrontaties tussen deze groeperingen onderling evenals tussen de gewapende groeperingen en de Venezolaanse staat. Het bestaan van een gewapend conflict in deze staten brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De geconsulteerde bronnen geven spreken van een zeer klein aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio. Ondanks de aanwezigheid van de gewapende groeperingen blijkt dat het overgrote deel van de slachtoffers het gevolg is van politieel en gemeenrechtelijk crimineel geweld, hetgeen doelgericht van aard is.

Het CGVS erkent dat de situatie in Venezuela problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissaris-generaal beschikt evenwel over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Venezuela een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De overige door u neergelegde documenten veranderen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw Colombiaans paspoort, uw Venezolaanse identiteitskaart, uw bibliotheekkaart, het visitekaartje van uw vader en uw studentenkaart bevatten namelijk louter persoonsgegevens die in deze beslissing niet worden betwist.

Het mensenrechtenrapport, de landeninfo en de persartikels die u voorlegt aangaande de situatie in Venezuela verwijzen naar de algemene situatie, maar hebben geen betrekking op uw persoonlijke situatie. Hieruit kan dan ook geen nood aan bescherming worden afgeleid.

Het CGVS ontving via uw advocaat nog enkele opmerkingen over de notities van uw persoonlijk onderhoud. Het betreft opmerkingen over de foutieve spelling van enkele persoons- en straatnamen en de naam van een organisatie. Hiermee werd rekening gehouden, maar deze aanpassingen kunnen aan de inhoud van uw beslissing niets veranderen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekster voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. Blijkens de bestreden beslissing wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekster geweigerd met betrekking tot haar aangehaalde vrees voor vervolging en reëel risico op ernstige schade ten aanzien van Colombia omdat i) verzoekende partij met haar verwijzing naar xenofobie tegenover Venezolanen in Colombia een algemene verwijzing betreft en hieruit geen persoonlijke vrees voor vervolging kan worden afgeleid; ii) uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier niet a priori kan worden aangenomen dat ieder lid van een LGTB gemeenschap in Colombia het risico loopt om het slachtoffer te worden voor vervolging en een concrete beoordeling noodzakelijk blijft; iii) verzoekende partij niet concreet aannemelijk gemaakt heeft dat zij in Colombia een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 a) en b) van de Vreemdelingenwet en evenmin elementen heeft aangebracht noch elementen in het dossier voorhanden zijn waaruit blijkt dat er in Colombia sprake is

van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.5. Artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

"De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967." Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953.

Luidens artikel 1, A (2) van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *"die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn*

politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.”

Artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet kent geen internrechtelijke begripsomschrijving van het begrip *“land van herkomst”*. Een richtlijnconforme interpretatie van dit begrip houdt echter in dat het moet worden begrepen als *“het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats”* (artikel 2, n) van de Richtlijn 2011/95/EU).

Uit het voorgaande volgt dat de nood aan bescherming geboden door de voornoemde artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land of de landen van de nationaliteit van de verzoekende partij of, voor staatlozen, van de vroegere gewone verblijfplaats. Deze vereiste vloeit voort uit de noodzaak om te beoordelen indien de verzoeker de bescherming van dit land niet kan inroepen of indien hij geldige redenen aanvoert om te weigeren er zich op te beroepen.

Wanneer iemand meer dan één nationaliteit heeft, kan de bepaling *“het land waarvan hij of zij de nationaliteit heeft”* verwijzen naar elk van de landen waarvan hij of zij een staatsburger is, en men heeft geen tekort aan bescherming wanneer men, zonder geldige reden gebaseerd op een gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan men de nationaliteit niet heeft benut.

Uit de verklaringen van verzoekster blijkt dat zij zowel over de Colombiaanse als de Venezolaanse nationaliteit beschikt, hetgeen zij ook uitdrukkelijk bevestigt in het verzoekschrift. Zij dient in het kader van haar verzoek om internationale bescherming aldus aan te tonen dat geen van beide nationale overheden haar de noodzakelijke bescherming kan of wil bieden.

Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat er in haar hoofde een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie zou bestaan ten aanzien van Colombia, noch dat zij er in geval van terugkeer een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.6. Verzoekende partij stelt nooit in Colombia te hebben gewoond. Zij verwijst naar de door haar geciteerde artikels alsook naar de informatie van verwerende partij waaruit blijkt dat personen van de LGBTQI-gemeenschap gevisieerd worden omwille van hun geaardheid en niet omwille van hun individueel profiel en dat de Colombiaanse autoriteiten hiertegen niets willen/kunnen doen. Zij besluit dat zij niet kan terugkeren naar Colombia en wel degelijk in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus.

Uit het geheel van de beschikbare objectieve landeninformatie, ter beschikking gesteld door beide partijen (met inbegrip van de informatie door verwerende partij aangehaald in en gevoegd bij de verweernota), blijkt dat Colombia het afgelopen decennium een aantal belangrijke verwezenlijkingen kende in het toekennen van rechten en beschermingsmaatregelen aan seksuele minderheden en transgenders, deels via wetgeving maar voornamelijk via de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof. Zo zijn relaties met hetzelfde geslacht niet strafbaar, hebben zij de mogelijkheid te huwen en genieten zij gelijke rechten inzake adoptie. Transgenders kunnen hun geslacht op identiteitsdocumenten laten aanpassen. Er is een anti-discriminatiewetgeving die erop is gericht om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. In de beschikbare informatie wordt verder nergens melding gemaakt van eventuele gerechtelijke en/of politieke vervolging van LGBTQI omwille van hun seksuele geaardheid en/of omwille van hun genderidentiteit.

Op basis van de beschikbare landeninformatie, stelt de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat leden van de LGBTQI-gemeenschap net zoals de heterobevolking school lopen,

verder studeren, een professionele loopbaan uitbouwen en deelnemen aan het sociale, ontspannings-, publieke en politieke leven. Ze zijn zichtbaar aanwezig in de samenleving. Er blijkt verder dat meerdere Colombiaanse steden LGBTQI-gemeenschappen kennen, zoals Bogota, Cartagena en Medellin, waar feesten of demonstraties van de LGBTQI-gemeenschap plaatsvinden. Er is verder een actief middenveld dat bijdraagt aan het publieke debat en dat weegt op de nationale regelgeving, de maatschappelijke aanvaarding van, en voor het vrijwaren van de rechten van LGBTQI-gemeenschap in Colombia. Internationaal gezien staat Colombia bekend als LGBTQI-vriendelijk.

Evenwel is er, ondanks de progressieve wetgeving en vooruitgang in de bescherming van de rechten van LGBTQI-personen, in de praktijk nog sprake van veel discriminatie, vooroordelen en stigmatisering, homofobie alsook van bedreigingen en geweld, inclusief seksuele agressie, vanuit de Colombiaanse samenleving die wordt gekenmerkt door haar patriarchale en conservatieve aard en het aanwezige machismo. In sommige gevallen maken ook overheidsactoren zich hieraan schuldig en zijn er meerdere gevallen van politiegeweld. Derhalve wordt in de COI Focus *“Colombia: seksuele minderheden en transgenders”* van 19 oktober 2020 gesproken over de *“Colombiaanse paradox omdat het ondanks een zeer robuust institutioneel kader met verschillende sterke juridische verwezenlijkingen en een zeer actief maatschappelijk middenveld, nog steeds een hoog aantal geweldplegingen kent ten aanzien van seksuele minderheden en transgenders. Het behoort op dit vlak tot een van de meest gewelddadige landen van de regio.”* (p. 31).

Op basis van het geheel van de objectieve landeninformatie blijkt de situatie in Colombia, zoals deze wordt gekenmerkt door de ‘Colombiaanse paradox’, evenwel niet dermate ernstig dat er sprake is van een veralgemeende en systematische vervolging van LGBTQI-personen, waardoor elke homoseksueel in dat land enkel omwille van zijn of haar seksuele geaardheid vervolging riskeert.

Verzoekster brengt geen landeninformatie aan die concrete aanwijzingen in die zin bevat en maakt aldus niet aannemelijk dat zij louter omwille van haar seksuele geaardheid of genderidentiteit en haar aanwezigheid in Colombia een risico loopt om te worden gevisieerd of vervolgd. Ook uit de informatie die verzoekster aanreikt, kan niet worden afgeleid dat er in Colombia sprake is van groepsvervolging van LGBTQI-personen.

Al het voorgaande doet de Raad besluiten dat beschermingsverzoeken van LGBTQI-personen uit Colombia met verhoogde waakzaamheid moeten worden beoordeeld daar zij een groter risico lopen om het slachtoffer te worden van bepaalde feiten, hetgeen tevens wordt bevestigd in de richtlijnen van UNHCR, waarin homoseksuelen worden beschouwd als personen met een potentieel risicoprofiel. Zij kunnen, afhankelijk van de specifieke omstandigheden van hun zaak, nood hebben aan internationale bescherming (UNHCR, *‘Eligibility guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia’*, september 2015, p. 48-49: *“Depending on the particular circumstances of the case, UNHCR considers that individuals of diverse sexual orientations and/or gender identities may be in need of international refugee protection on the basis of their membership of a particular social group based on their sexual orientation and/or gender identity, or on the basis of other Convention grounds.”* Een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek blijft aldus noodzakelijk, waarbij verzoekster haar vrees om bij terugkeer in Colombia vervolgd te worden omwille van haar geaardheid moet individualiseren en *in concreto* aannemelijk moet maken.

Wat betreft de beschermingsmogelijkheden in Colombia tegen gendergerelateerd geweld en discriminatie blijkt uit de beschikbare landeninformatie dat, naast de nationale beschermingsmechanismen die gelden voor alle Colombianen, verschillende maatregelen werden genomen die zich expliciet richten op seksuele minderheden en transgenders, zoals expliciete beschermingsmechanismen voor de LGBTQI-gemeenschap die in de nationale politiecode worden beschreven, en de oprichting van een Nationaal Bureau voor Dringende Zaken. De beschikbare landeninformatie legt evenwel ook bloot dat de beschermingsmechanismen veelal onvoldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen en dat het geweld tegen seksuele minderheden en transgenders gepaard gaat met een hoge mate van straffeloosheid. In die zin wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld: *“Wie zich bedreigd voelt door gendergerelateerd geweld kan zich wenden tot de Colombiaanse autoriteiten om bescherming te vragen, hoewel effectieve bescherming door de autoriteiten uiteindelijk niet altijd gegarandeerd is. Verder blijkt dat er in de Colombiaanse wetgeving meerdere wetten en artikels opgenomen zijn die erop gericht zijn om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en/of genderidentiteit in heel diverse contexten tegen te gaan. Niettegenstaande uit de meeste geraadpleegde bronnen een paradox naar voor komt daar de beschermingsmechanismen*

niet altijd voldoende werken om geweld en discriminatie te voorkomen, blijkt echter dat het risico om blootgesteld te worden aan geweld en intimidatie veelal zal afhangen van de specifieke context."

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoekster om bij terugkeer naar Colombia te worden blootgesteld aan vervolging of ernstige schade omwille van haar geaardheid, moeten haar individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden voor LGBTQI-personen in Colombia en de algemene veiligheidssituatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen. Daarbij moet rekening worden gehouden met de omstandigheid dat zij ook te maken kan krijgen met discriminatie en geweldsincidenten bij terugkeer en met het gegeven dat er in Colombia, ondanks wetgeving om discriminatie op grond van seksuele geaardheid en homofobie geweld tegen te gaan, in de praktijk niet steeds soelaas brengt omwille van een gebrekkige toepassing ervan en eventuele oplossingen en bescherming sterk afhangen van de context en de individuele omstandigheden waarin discriminatie dan wel geweld zich voordoet.

Door bepaalde bevindingen van de informatie waarop de commissaris-generaal zich heeft gebaseerd, te benadrukken, doet verzoekster geen afbreuk aan voorgaande bevindingen. Ook het gegeven dat deze bevindingen worden bevestigd door de verschillende artikelen waaruit verzoeker in voorliggend verzoekschrift citeert, doet niets af aan de pertinente overweging dat hieruit niet blijkt dat het enkele feit biseksueel te zijn in Colombia op zich niet volstaat om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van de betrokkene. Verzoekster dient dan ook *in concreto* aan te tonen dat zij persoonlijk het risico loopt om in Colombia te worden bedreigd of vervolgd omwille van haar geaardheid.

De Raad herinnert eraan dat om tot internationale bescherming te leiden, het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard moeten zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin dan wel ernstige schade. Het ontzeggen van rechten en discriminatie bereikt enkel de drempel van vervolging of ernstige schade wanneer deze dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven van de betrokken verzoeker in het land van herkomst ondraaglijk wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571).

De loutere verwijzing naar algemene informatie over de situatie van LGBTQI-personen in Colombia waarbij blijkt dat bendes, de autoriteiten en de bevolking geweld plegen tegenover LGBTQI-personen volstaat niet daar uit de beschikbare informatie niet kan blijken dat iedere LGBTQI-persoon in Colombia louter door zijn aanwezigheid aldaar het risico loopt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoekster moet haar vrees voor vervolging aldus *in concreto* aannemelijk maken en een loutere verwijzing naar algemene informatie schiet daarin tekort. Verzoekster haalt evenwel geen enkel concreet, actueel, of voldoende zwaarwegend persoonlijk incident aan waaruit zou blijken dat zij met redelijke waarschijnlijkheid dient te vrezen voor vervolging omwille van haar geaardheid bij terugkeer naar Colombia. Verzoekster toont dan ook niet *in concreto* aan dat zij bij een terugkeer naar Colombia een vrees voor vervolging heeft omwille van haar geaardheid, noch dat de situatie in Colombia voor haar als biseksuele vrouw ondraaglijk zou zijn.

Waar verzoekende partij nog stelt dat zij in Colombia gediscrimineerd zou worden omwille van haar afkomst, gezien zij geboren is in Venezuela en door de Colombianen aanzien wordt als een Venezolaan, herhaalt zij haar verklaringen. Zoals in de bestreden beslissing correct werd gesteld volstaat het niet om te verwijzen naar een algemene situatie om een nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. Zij dient dit concreet aan te tonen, doch blijft desbetreffend in gebreke.

Daarbij stelt de Raad vast dat verzoekster zelfstandig via Cúcuta naar Bogotá reisde en dat zij zich daar vrijwillig tot de autoriteiten heeft gericht om haar internationaal paspoort te verkrijgen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5). Verder heeft verzoekster geen enkele poging ondernomen om zich in Colombia te vestigen en de bescherming van dit land, waarvan zij eveneens de nationaliteit heeft, in te roepen. Verzoekster brengt gelet op wat voorafgaat geen enkele concrete of valabele reden aan waaruit blijkt dat zij de bescherming van dit land niet kan of wil inroepen noch enige reden waaruit blijkt dat de Colombiaanse autoriteiten deze bescherming niet zouden kunnen of willen geven.

Het geheel van voorgaande vaststellingen volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad verwijst naar wat hierboven werd besproken en waaruit volgt dat er geen concrete individuele aanwijzingen zijn dat verzoekster heden dreigt te worden vervolgd of gevisieerd bij terugkeer naar Colombia.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet omwille van haar seksuele geaardheid of haar Venezolaanse nationaliteit in aanmerking worden genomen.

Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Colombia.

In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat zij de door haar voorgehouden vervolgingsfeiten en -vrees niet heeft aangetoond. Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonbaar maakt waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, of een reëel risico op een ernstige bedreiging van het leven of de persoon in Colombia loopt. Verzoekster toont evenmin aan dat Colombia niet bij machte zou zijn haar ondersteuning of hulp te bieden voor haar mentale problematiek.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij terugkeert naar zijn land van herkomst, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit het geheel van de beschikbare landeninformatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk is verbeterd, mede onder impuls van de veiligheidspolitiek die werd gevoerd door president Uribe en vervolgens werd voortgezet door president Santos. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand tussen de regering van president Santos en de Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia – Ejército popular (FARC-EP) beëindigde de 50-jarige burgeroorlog en had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord. Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN, van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren.

Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden, worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen.

Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 2 augustus 2021 komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het

geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in de bestreden beslissing op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia: *“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.*

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (-massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de gewapende groeperingen momenteel aanwezig zijn in 273 gemeentes op een totaal van 1.123 Colombiaanse gemeentes. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadargroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel geviséerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenschappelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geviséerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. Verzoekster brengt verder geen enkel concreet element aan dat toelaat vast te stellen dat er in de grote steden, sprake zou zijn van een gewapend conflict in de zin van de rechtspraak van het Hof. Verzoekster brengt tevens geen enkel concreet element naar voor waaruit blijkt dat zij zich bijvoorbeeld niet in Bogota, waar zij laatst nog is geweest om haar paspoort te ontvangen, en waar blijkens de informatie aanwezig in het dossier een LGBTQI-vriendelijk klimaat heerst, kan vestigen.

Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar Colombia een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

2.8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig mei tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF